

Kan man ställa frågor till en häst?

Del 2

Text och foto Nicole Pergament

I den förra artikeln om djurkommunikation beskrevs bland annat hur hästpratarna menar att de "kopplar upp sig" på djurens "energier" och därmed får upp bilder och känslor som djuren har och bär med sig. Det är så, enligt djurkommunikatörerna, som djuren faktiskt kan tala med oss – bara vi är öppna för det. Den här gången undersöker vi om det även fungerar åt andra hållet. Kan vi meddela oss med djuren? Kan man till exempel ställa frågor till en häst?

Anita Johansson som var en av de två djurkommunikatörer som vi följde i föregående nummer av Hästfocus ställer aldrig frågor. Hon menar att djur inte tänker som vi, de lever i nuet. Skulle hon börja ställa frågor så skulle hon börja tänka logiskt.

– Då är jag borta, säger hon.

Däremot tror hon att det finns de som använder metoden och för vilka det fungerar.

Monica Hallberg, också hon djurkommunikatör i Vreta Kloster:

– Jag brukar som regel inte behöva fråga djuret något, utan det som djuret behöver hjälp med brukar nästan alltid komma av sig självt. Inte alltid, men oftast. Däremot kan djurägaren ställa frågor och jag kan försöka att vara en översättare mellan djuret och ägaren. Det är ju ägaren som ofta vill ha svar på frågor. Själv låter jag bara "samtalet" flöda liksom.

Hästen som inte vill åka transport

Jag följer med Annica Wiggedahl för att prata med hästen Bonne i Skånela i Uppland. Problemet med Bonne är att han vägrar att stanna kvar i transporten. Han går på men så fort man börjar slamra med bakbommen kastar han sig ut. Annicas uppdrag är att fråga honom varför han inte vill åka transport (en fråga som de flesta som någonsin har provat på att åka i en hästrailer i och för sig skulle kunna ge ett logiskt svar på).

Det är inte första gången de träffas. Redan för ett år sen var Annica hos Bonne och ställde samma fråga. Då hade han ganska nyligen anlänt (i transport!) till sina nya ägare Gunnar och Lilian Blomgren.

– Då befann han sig mest i ett vakuuum, säger Annica och förklarar att det förmodligen berodde på brist på tillit. Det är ju lättare att komma i kontakt med en häst som har en ägare eller en fodervärd eller någon

som den känner tillit till än med en häst som är helt vilsen i tillvaron, som kanske är nyplacerad eller som har farit illa och befinner sig i någon form av chocktillstånd.

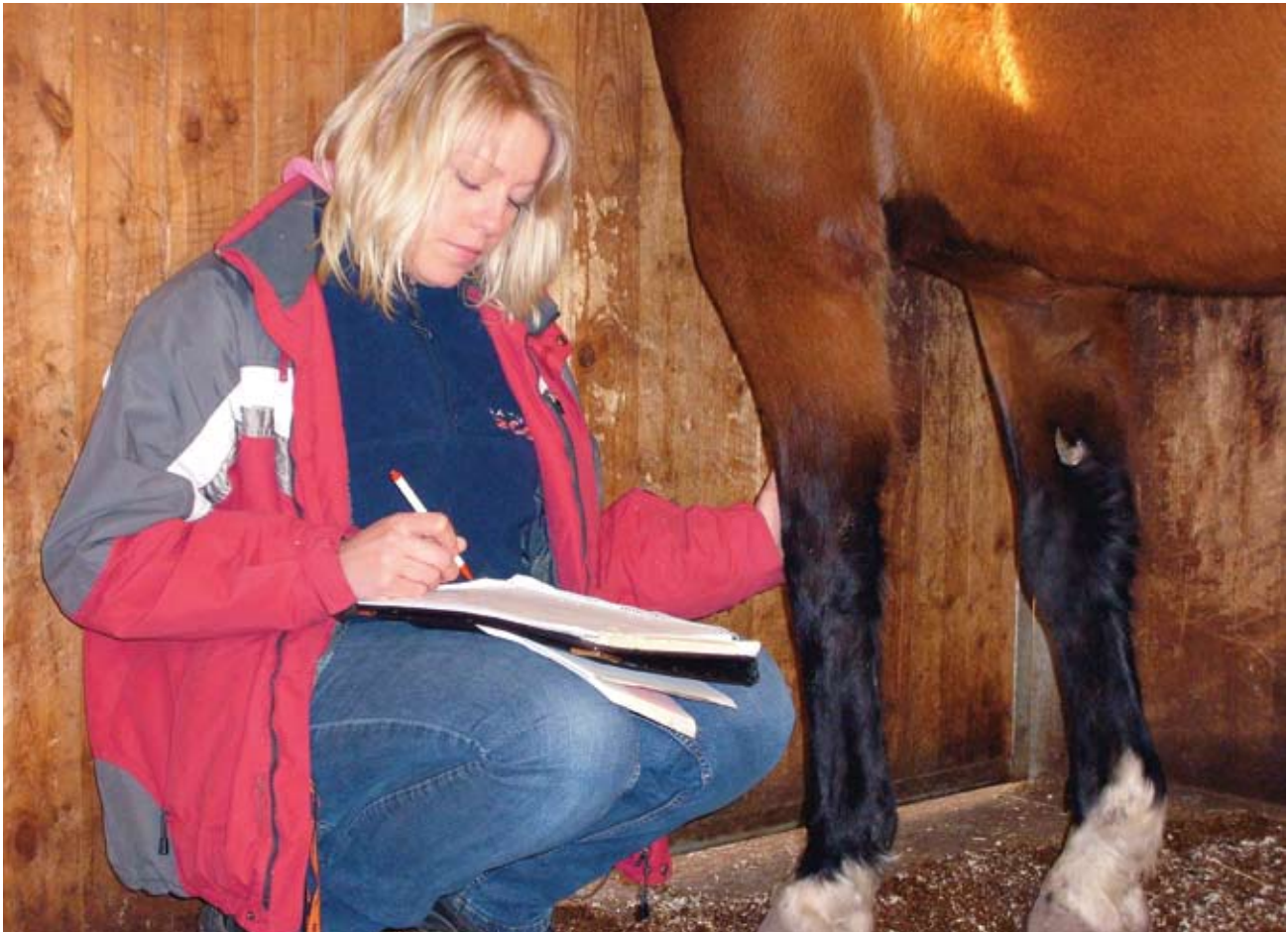
– Hur gör du då, när du "frågar" ett djur om något, undrar jag.

– Om man till exempel vill veta vilken som är favoritleksaken (en hunds) då förmedlar jag en bild av en leksak som jag kastar iväg för att de ska leka. Sen får jag tillbaka antingen en grön pingisboll eller en blå groda eller vad som helst. Om jag då säger en blå groda kanske ägaren säger: men åh, det är ju precis vad han har hemma!

– Vad är det du slänger iväg i din bild?

– I min bild så har jag bara en vanlig leksak, en boll eller så, alltså ganska neutral.

När Annica träffade Bonne förra gången ställde hon frågan om varför han inte vill åka transport genom att hon själv såg en transport framför sig.

– Redan då kände jag hans... alltså min andhämtning blev spänd, jag blev spänd och hästen blev nästan totalblockerad innan jag ens kommit fram till transporten. Sen fick jag lirka hit och dit för att kunna närma mig vad som kunde ha hänt. Men det är jättesvårt att nå fram om hästen blockerar sig. När det gäller en traumatisk upplevelse får man verkligen fundera på hur man ska förmedla nästa bild för att det ska gå fram.

– Fick du svar då?

– Jag kunde bara få lite diffusa bilder. Det var inte så att han svarade direkt med en bild utan han befann sig lite som i en bubbla där han inte släppte in mig eller någon.

Hon har dock ett vagt minne av en vajer. Men i likhet med andra djurpraktare lägger hon sällan på minnet vad hon får upp.

– Jag kan bara förmedla här och nu vad hästen eller hunden vill och känner eller något ägarna undrar över.

Om något förändras från gång till gång är det upp till ägarna att ha det kvar i minnet, tycker hon. Själv har

hon ingen nytta av det. Däremot brukar hon alltid renskriva sina anteckningar. Renskriften skickar hon sen till djurägaren om denne vill ha den, själv behåller hon ingen kopia. Det är inte hennes sak att föra journal, anser hon.

– Brukar du be ägarna att de ska ställa frågor till djuret?

– Nej, men många undrar ju massor. Men för mig spelar det ingen roll. Jag kan ju knacka på ändå och be att få höra lite grand om djurets välmående eller var det står idag.

– Kan det inte vara svårt? En del frågeställningar kan ju vara ganska abstrakta att översätta till en bild?

– Jo, fast man får vara väldigt tydlig. Man får bena ner det i små delar eller små bilder.

Samtal med Bonne

När Gunnar har hämtat Bonne i hagen följer jag med Annica in i boxen. Men först ber Annica att Bonne ska få lite hö. Hon tycker att hon får bättre kontakt om hästen har något att tugga på. Ägaren brukar få välja om han/hon vill vara med eller inte. Villkoret

är att inte störa eller försöka få kontakt med hästen. Gunnar och Lilian väljer att inte vara med. Det är det vanligaste enligt Annica. Själv tycker jag det är lite underligt. Är man inte nyfiken att se med sina egna ögon hur det går till, om det verkligen händer något? Men kanske är man rädd för att man med sin närvaro ska påverka situationen? Så här skriver till exempel en av våra läsare om när hon och hennes syster tog ut en hästpraktare:

*"På grund av all nervositet gick vi en run-
da varje gång hon satte sig i boxen hos
en häst, man var så uppspelt och nervös,
kunde det verkligen fungera! (Tror också
att hästen behöver vara ifred för att det
ska bli en bättre kommunikation)."*

Väl inne i boxen tar Annica upp penna och sitt anteckningsblock. Hon tittar på Bonne som äter sitt hö. Han är inte avslappnad. Då och då avbryter han sitt ätande och rör sig oroligt runt i boxen. Han tittar ut genom fönstret, eller ut genom boxdörren, lyssnar och spejar utåt kompisarna i hagen. Då och då gnäggjar han. Så återgår han till

ätandet. Efter en stund berättar Annica för mig att varje gång hon sänder en bild av transporten så börjar han att gnägga. Jag frågar vad hon får för bild tillbaka. Hon säger att hon inte är säker på vad det är för ett föremål, men hon får upp bilden av något som liknar en vansch. Samtidigt får hon känslan av en skarp smärta i nacken.

Någon vansch har de aldrig använt, berättar Gunnar och Lilian senare i köket. Fast de vet ju inte vad Bonne varit utsatt för tidigare i sitt liv. Däremot fick de av den gamla ägaren tipset att köpa en nackrem för tjurar och använda den istället för grimma vid lastningen. Bonne hade nämligen slitit sönder sin grimma ett flertal gånger när man försökt lasta honom. En tjurnackrem skulle han aldrig någonsin få sönder sa man till Gunnar. Det fick Bonne. Men innan dess hade han kämpat för sitt liv. Med nackremmen runt halsen låg han halvvägs ute på lemman och sprattlade som en fisk på en krok.

– Det fanns inget vi kunde göra mer än att se på. Han var helt livsfarlig att

gå nära, berättar Gunnar och Lilian olyckligt. Till sist brast remmen och Bonne kom på benen.

– Han ruskade lite på sig men stod kvar och verkade som om ingenting hade hänt, berättar Gunnar.

Gunnar minns att Annica förra gången hon talade med Bonne förmedlade en smärta inne i halsen. Incidenten med halsremmen hade inträffat en kort tid dessförinnan.

Hunden som kissar inne

Hos Blomgrens finns också hunden "Adam". Honom ska Annica fråga varför han ibland kissar inne.

Adam är en liten tuff papillon med stor personlighet och bestämd vilja. När vi sitter i köket kommer han hela tiden fram och ställer sig på bakbenen vid våra stolar för att få kontakt. Helst vill han att vi ska komma med honom och leka. När Annica föreslår att hon och han ska gå ut i vardagsrummet för att prata är han snabbt med på noterna. Han hoppar förväntansfullt upp i soffan bredvid An-

nica. Där sitter han med hela sin uppmärksamhet riktad mot henne när jag kommer ut till dem. Jag sätter mig i en fåtölj mittemot för att fotografera. Då händer något. Adam lämnar Annica och kommer till mig istället. Då berättar Annica att hon just ställt frågan till honom varför han kissar inne. Om och om igen försöker hon få kontakt med honom igen men han vägrar. När hon lockar och pockar och reser sig upp för att gå efter honom lämnar han rummet. Husse och matte kommer in och försöker övertala Adam att återvända till Annica men han vägrar. Han har någonting i blicken som påminner mig om en vanartig elev som just uppkallats till rektorsexpeditionen för att stå till svars för någonting som han vet att han har gjort. Ju mer Annica lockar och pockar desto längre bort går Adam. Till slut har han lagt sig i ett hörn bakom en stol i ett annat rum. Då plockar man fram hans favoritleksak, men det leder bara till att hela hans uppmärksamhet riktas mot leksaken. Prata med Annica tän-

ker han inte.

Inbillning? Tillfällighet? Ja, inte vet jag. Men det är först när Annica har gett upp och säger att hon ska komma tillbaka en annan gång för att se om han är mera talför då, som Adam låter henne klappa honom igen.

Några veckor senare får jag ett mail från Annica där hon berättar att hon varit hos Adam igen. Den här gången har det gått betydligt bättre. Annica satt på golvet i vardagsrummet och Adam hade varit helt fokuserad på henne. När hon ställde frågan om kissandet fick hon tillbaka bilden på en kattlåda och känslan att det var okej och helt tillåtet att kissa inne. "Adam menar att en gammal vana är svår att bryta och speciellt då han till en början fått för sig att det är okej", skriver Annica. Men om det nu är okej – varför var han då så ovillig att prata om saken förra gången?

Jag ringer till Gunnar och Lilian för att höra deras version. Och jodå, bekräftar Lilian, Adam vill helst gå in och kissa i just det rummet där de tills i höstas hade en kattpotta. Lilian hade själv funderat på om kissandet hade något samband med pottan. Dessutom har hon funderat på om Adam, som är en omplaceringshund, tidigare hade tillåtits kissa inne eftersom den tidigare ägaren hade Parkinson och kanske hade svårt att gå ut med honom så ofta som han behövde. Adams kissande idag tycks emellertid helt och hållet vara fråga om revirmarkeringar. Klockan sex varje morgon släpps han ut i hundgården dit han sen får gå hur mycket han vill. Dessutom får han flera promenader varje dag så det kan inte handla om att han är kissnödig. När han kissar inne gör han det gärna i småskvättar på stolsben eller på för honom nya föremål som soppsåsar eller matkassar som ställts på golvet. Och han gör det i smyg. Får matte syn på honom åker han ut direkt. Nu funderar husse och matte på att kastrera honom för att se om det blir bättre.

Vad som kommer upp är vad som kommer upp

Adam gör det alltså i smyg. Men varför då? Om han ändå tycker att det är helt okej att kissa inne? Här skulle en vän av ordning kunna ifrågasätta både logik och rimlighet. Men vid de kontakter jag har haft med olika djurkommunikatörer hävdar de alla

att vad de får upp är vad de får upp. Om det är logiskt eller inte är inget de själva kan styra. Om husse eller matte håller med eller inte förändrar inte heller själva budskapet. Så här skriver till exempel djurkommunikatören Monica Hallberg:

"Jag får känslor, känner i min kropp hur hästen kanske känner det, orden kommer liksom utan att jag tänker på det, skriver ned allt jag får – rätt eller fel – funderar aldrig över det. Efteråt vet jag inte vad jag skrivit, utan först när jag går igenom det med djurägaren. Ibland ser jag bilder/förnimmelser och ibland inte. Mycket beror på hur djuret kommunicerar med mig. Det är inte något jag kan styra".

Annica, för sin del, menar att när hon förmedlar de bilder djuret skickar så kliver hon ur sina egna värderingar och tolkningar.

– För det har inte ett dugg med det här att göra, vad jag tror eller tycker eller tänker. Det kopplar jag bort. Jag kan bara säga hur jag känner och upplever det och antyda en möjlig tolkning.

Det har inte något att göra med om hon är säker på sin sak eller inte. Hon kan vara väldigt säker, men hon tycker inte att det ligger på henne att ensam göra tolkningarna. Hon förmedlar, sen går hon igenom det med ägaren och då kan hon vara ett bollplank under det att de gemensamt försöker tolka bilderna. Samtidigt ser hon också en svårighet i valörerna hos ord. Det finns ju en skillnad mellan till exempel "lycklig" och "glad". Själv är hon säker på vilken känsla hon menar men det är inte alltid som ägaren tar emot eller uppfattar ordet på samma sätt. Det är därför hon i likhet med andra djurpratare med tiden har blivit allt mer försiktig med hur hon uttrycker sig. Hon vill helst sitta ner och prata med personen i fråga så att det inte blir missuppfattningar.

– För det är då det finns risk att man blir satt i en dager som skojare. Nyanserna är så fina, säger hon.

– Händer det att du möter andra människor eller påståenden som ifrågasätter det du gör?

– Ja, fast det nappar jag inte på. Det finns alltid folk som är skeptiska och det finns alltid folk som vill göra narr av den här kunskapen. Jag har kommit till det stadiet att jag faktiskt struntar i det. Det är aldrig roligt men jag tar det inte personligt.

Flera djurpratare påstår också att

de känner av när någon försöker testa dem eller föra dem bakom ljuset. Så här skriver till exempel: Monica Hallberg: *"Jag brukar känna på mig om det är så. Vill alltid ha personlig kontakt vid distans. Rösten är väldigt avslöjande. Och märker jag att jag ska anlitas för att bli testad säger jag nej. Då är ägaren inte intresserad av djurets bästa utan vill ha bekräftelse för egen del".*

Annica Wiggedahl har en liknande uppfattning.

– Då känns det att det här - det är inte rätt! Den information jag får av djuret stämmer inte överens med det som ägaren har frågat om. Säg att det skulle vara en häst som inte går att lasta och jag får ingen känsla av att det är svårt att lasta. Jag kan inte få fram det hur jag än vill – då blir jag liksom verkligen... Hallå? Pratar vi om rätt sak? Har jag missuppfattat? Om svaren jag får är totalt käpprätt åt pipan så får jag känslan av att det här är inte... Vad vill de liksom? När man kommer till en ägare som verkligen vill sitt djur väl, då finns det kärlek där – till djuret – liksom välvilja. När jag kommer till ägare som är jätteskeptiska och som bara vill testa för sin egen skull då får jag känslan att det inte är med hjärtat som de vill att jag kommer.

– Men de kan fortfarande älska sitt djur?

Annica svarar med viss tveksamhet.

– Jaa, men de är skeptiska och vill bli överbevisade. Man känner att de som är jätteskeptiska, de tar inte in det jag säger, budskapet går inte fram.

– Men du åtar dig uppdraget ändå?

– Min förhoppning är väl att kunna hjälpa ändå kanske.

När det gäller hästen Bonne kan det rapporteras att han numera går att lasta utan problem. Kort efter vårt besök fick han "prata" med en lite annan typ av djurkommunikatör - NH-instruktören Annika Gustafsson. Några timmars Natural Horsemanship löste det som varken tjuvackremmar eller eventuella vinschar och vajrar klarade av. Idag kan såväl husse som matte lasta honom utan några andra hjälpmedel än god kommunikation.

I nästa nummer:

Vi försöker få en förklaring på hur det går till när djurkommunikatörerna talar med djur på distans. Det vill säga när de tar kontakt med ett djur som kanske befinner sig på många mils avstånd.